

55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

JO NESBO

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ΟΤΑΝ ΣΕ ΚΑΛΟΥΝ ΟΙ ΦΩΝΕΣ,
ΜΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ...

ΤΟ ΝΥΧΤΟ ΣΠΙΤΟ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Φεβρουάριος 2024

Τίτλος πρωτοτύπου Jo Nesbø, *Natthuset*, H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard),
Όσλο 2023

Προσαρμογή εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

© 2023, Jo Nesbø

© 2023, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3633-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83633

Κ.Ε.Π. 5662, Κ.Π. 19529

Κατόπιν συμφωνίας με το Salomonsson Agency.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

● Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

● Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Jo Nesbo

Το Νυχτιόσπιτο

Μετάφραση
Γρηγόρης Κονδύλης

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

«**Ε**ί-εί-εί-είσαι παλαβός» έκανε ο Τομ και συνειδητοποίησα ότι φοβόταν, αφού τραύλισε μια φορά παραπάνω από τα συνηθισμένα.

Κρατούσα ακόμη τη φιγούρα δράσης του Λουκ Σκαϊγουόκερ πάνω από το κεφάλι μου, έτοιμος να την πετάξω στ' ανάντη του ποταμού, κόντρα στο ρεύμα. Μέσα από το πυκνό δάσος που απλωνόταν κι απ' τις δυο πλευρές του ποταμιού ακούστηκε μια κραυγή που έμοιαζε προειδοποιητική. Ακούστηκε σαν κρώξιμο κουρούνας. Αλλά τίποτα δεν με σταματούσε, ούτε Τόμηδες ούτε κουρούνες – εγώ ήθελα να δω αν μπορούσε να κολυμπήσει ο Λουκ Σκαϊγουόκερ. Που τώρα διέσχιζε τον αέρα. Ο ανοιξιάτικος ήλιος είχε βουτήξει κάτω προς τις δεντροκορφές, εκεί όπου είχαν ξεπεταχτεί τα φύλλα και κάπου κάπου το φως αστραποβολούσε πάνω στην πλαστική φιγούρα που στροβιλιζόταν αργά.

Ο Λουκ χτύπησε την επιφάνεια του νερού μ' ένα μικρό πλατς – εν πάση περιπτώσει δεν μπορούσε να πετάξει. Δεν βλέπαμε τον Λουκ, μόνο τη μαιανδρική, μεταβαλλόμενη επιφάνεια του ποταμού με την ψηλή στάθμη από τους λιωμένους πάγους, που μ' έκανε να σκεφτώ έναν παχύ σφιγκτήρα, ένα ανακόντα που ερχόταν διπλώνοντας και ξεδιπλώνοντας καταπάνω μας.

Είχα μετακομίσει στους συγγενείς μου σε τούτο τον μικρό σκατότοπο το περασμένο φθινόπωρο αμέσως μετά τα δέκατα τέταρτα γενέθλιά μου και δεν είχα ιδέα τι κάνουν τα σκατόπαιδα σε μέρη σαν το Μπαλαντάν για να μην κρεπάρουν από

τη βαρεμάρα. Αλλά όταν ο Τομ μου είπε ότι τώρα την ά-ά-άνοιξη ο ποταμός ήταν τρομαχτικός και επικίνδυνος και ότι του είχαν απαγορεύσει αυστηρά από το σπίτι να πλησιάζει εκεί, σκέφτηκα πως αυτό τουλάχιστον ήταν ένα μέρος για να ξεκινήσει κανείς. Δεν δυσκολεύτηκα ιδιαίτερα να πείσω τον Τομ, μια που ήταν σαν κι εμένα: χωρίς φίλους και μέλος της κάστας παριών στην τάξη. Νωρίτερα σήμερα, σ' ένα διάλειμμα ο Φάτσο μου εξήγησε αυτό εκεί με τις κάστες, αλλά είπε πως εγώ είμαι στην κάστα των *πιράνχας* και τότε σκέφτηκα εκείνα τα ψάρια που μοιάζουν να 'χουν πριονόλαμες για δόντια και ξεσκίζουν όλη τη σάρκα από έναν ταύρο σε μερικά λεπτά, και μου φάνηκε πως ακουγόταν σαν μια πολύ άνετη κι ανέμελη κάστα. Μόνο όταν ο Φάτσο, ο παλιοχοντρομπαλάς, είπε ότι εγώ και η κάστα μου ήμασταν παρακατιανοί του, αναγκάστηκα να του τη σβουρίξω. Δυστυχώς πήγε και με κάρφωσε στη δασκάλα, τη δεσποινίδα Κελάδημα όπως την αποκαλώ, η οποία έβγαλε έναν λόγο μακρινάρι στην τάξη για το ότι έπρεπε να είμαστε ευγενικοί και το πώς πήγαν τα πράγματα στη ζωή για όσους δεν ήταν, ότι εν ολίγοις κατέληξαν χαμένοι και μετά από την ομιλία δεν υπήρχε απολύτως καμία αμφιβολία ότι ο νέος νταής από την πόλη ανήκε σ' εκείνη την κάστα των *πιράνχας*.

Μετά το σχολείο εγώ κι ο Τομ πήγαμε κάτω στο ποτάμι και στη μικρή ξύλινη γέφυρα στο δάσος. Όταν έβγαλα τον Λουκ Σκαϊγούοκερ από το σακίδιο, ο Τομ γούρλωσε τα μάτια.

«Π-π-πού το βρήκες αυτό;»

«Πού νομίζεις ότι το βρήκα, χοντροκέφαλε;»

«Δ-δ-δεν τ' αγόρασες στου Όσκαρ. Τους έχουν τελειώσει.»

«Στον Όσκαρ; Σ' εκείνη τη μικρή ποντικότρουπα;» είπα γελώντας. «Ίσως να τ' αγόρασα στην πόλη πριν να μετακομίσω εδώ, σ' ένα πραγματικό κατάστημα παιχνιδιών.»

«Δεν γίνεται, γιατί αυτό είναι το φετινό μοντέλο.»

Περιεργάστηκα λίγο τον Λουκ. Ήταν μήπως δυνατόν ο ίδιος

ήρωας να είχε βγει και σε διαφορετική εκδοχή; Μήπως δεν ήταν ο Λουκ Σκαϊγούκερ ο ίδιος χαζοήρωας Λουκ Σκαϊγούκερ στον αιώνα τον άπαντα και πάει και τελείωσε; Δεν το είχα σκεφτεί ποτέ αυτό. Ότι μπορούσαν τα πράγματα ν' αλλάξουν. Ότι ο Νταρθ και ο Λουκ μπορούσαν ν' αλλάξουν θέση, για παράδειγμα.

«Ίσως να μου έδωσαν ένα π-π-πρωτότυπο» είπα.

Ο Τομ έμοιαζε σαν να του είχα ρίξει σκαμπίλι, δεν του άρεσε βέβαια που μιμήθηκα το τραύλισμά του. Ούτε σ' εμένα άρεσε, απλώς μου βγήκε. Το 'χα αυτό το συνήθειο. Κι αν οι άνθρωποι δεν με αντιπαθούσαν ήδη, φρόντιζα μεμιάς να το κάνουν, έμοιαζε λίγο με την ίδια φυσική αντίδραση που έκανε άτομα σαν την Κάρεν και τον Όσκαρ τζούνιορ να χαμογελούν και να είναι ευχάριστοι ώστε ν' αρέσουν σε όλους, απλώς με αντίθετο πρόσημο. Όχι πως εγώ γούσταρα να είμαι αρεστός, απλώς ήξερα ότι δεν θα τους ήμουν αρεστός έτσι κι αλλιώς. Έτσι φρόντιζα να τους προλαβαίνω τους έκανα να με αντιπαθούν με τον δικό μου τρόπο. Με μισούσαν, αλλά με φοβούνταν και λίγο ταυτόχρονα και δεν τολμούσαν να με περιγελάσουν, να με πάρουν στο ψιλό. Όπως τώρα που έβλεπα ότι ο Τομ ήξερε πως είχα κλέψει τη φιγούρα του Λουκ, αλλά δεν τολμούσε να μου το ξεστομίσει κατάμουτρα. Την είχα τσουρνέψει σ' εκείνο το σχολικό πάρτι στο σπίτι των γονιών του Όσκαρ τζούνιορ, στο οποίο κάλεσε τους πάντες, ακόμα και την κάστα των πιράνχας. Το σπίτι ήταν εντάξει, όχι τόσο μεγάλο κι όμορφο που να ενοχλεί, αλλά αυτό που ήταν ενοχλητικό ήταν πρώτα απ' όλα οι γονείς του Όσκαρ, υπερβολικά υποχωρητικοί και άνετοι, χατίρι δεν χαλούσαν και δεύτερο ότι παντού υπήρχαν τα πιο ζόρικα παιχνίδια, ό,τι καλύτερο μπορούσε να προσφέρει το παιχνιδάδικο του πατέρα, να πούμε. Να Transformer, να παιχνίδια Atari, να Magic 8-Ball, ακόμα κι ένα Nintendo Game Boy που δεν είχε βγει ακόμη στην αγορά. Τι να τον νοιάξει τον Όσκαρ αν έχανε ένα από αυτά τα παιχνίδια, ούτε θα το πρόσε-

χε καν. Δεν λέω δηλαδή, μπορεί να τον ένοιαζε αν έχανε τον Λουκ Σκαϊγούοκερ, τον οποίο μόλις είχα κιαλάρει ξαπλωμένο στο κρεβάτι του σαν να 'ταν κάνα λούτρινο ζώακι. Πόσο παιδί μπορεί να γίνει κανείς;

«Ε-ε-εκεί είναι!» έκανε ο Τομ δείχνοντας.

Ο Λουκ είχε το κεφάλι έξω από το νερό που τον παράσερνε τώρα ολοταχώς προς το μέρος μας, σαν να έκανε ύπτιο κολύμπι στο ποτάμι.

«Μπράβο στον Λουκ» έκανα εγώ.

Η φιγούρα δράσης εξαφανίστηκε κάτω από τη γέφυρα. Πήγαμε στην άλλη πλευρά κι εκεί την ξαναείδαμε. Μας κοιτούσε μ' εκείνο το ηλίθιο μισόγελο. Ηλίθιο γιατί οι ήρωες δεν πρέπει να χαμογελούν, να πολεμάνε πρέπει, να έχουν σκληρή φάτσα πολεμιστή, να δείχνουν ότι μισούνε τον εχθρό όσο μισούν τον... τρέχα γύρευε.

Στεκόμασταν εκεί και παρακολουθούσαμε τον Λουκ να απομακρύνεται. Προς τον κόσμο εκεί έξω, προς το άγνωστο. Προς το σκοτάδι, σκέφτηκα.

«Τι κάνουμε τώρα;» ρώτησα. Είχα ήδη την αίσθηση ότι είχα μυρμήγκια στο βρακί μου κι έπρεπε να τα διώξω και ο μόνος τρόπος ήταν να συμβεί κάτι, κάτι που θα μ' έκανε να σκεφτώ κάτι άλλο.

«Π-π-πρέπει να πάω στο σπίτι» είπε ο Τομ.

«Όχι ακόμη» είπα. «Έλα κοντά μου».

Δεν ξέρω γιατί κατέληξα να σκεφτώ τον τηλεφωνικό θάλαμο που βρισκόταν σ' ένα ύψωμα δίπλα στη δημοσιά στην άκρη του δρόμου. Περίεργη τοποθεσία να στήσεις έναν τηλεφωνικό θάλαμο σ' ένα μέρος τόσο μικρό όσο το Μπαλαντάιν, άσε που δεν είχα δει ποτέ κανέναν να τον χρησιμοποιεί, σχεδόν κανέναν δεν έβλεπες εκεί εκτός από κάνα αυτοκίνητο στη χάση και στη

φέξι. Όταν φτάσαμε στον κόκκινο τηλεφωνικό θάλαμο, ο ήλιος είχε βουλιάξει κι άλλο στον ορίζοντα, ήταν ακόμη στην αρχή της άνοιξης και σουρούπωνε αρκετά νωρίς. Ο Τομ με πήρε απρόθυμα στο κατόπι, προφανώς δεν τολμούσε να φέρει αντίρρηση. Και όπως είπαμε, κανένας από εμάς δεν πνιγόταν από παρέες και κολλητούς.

Στριμωχτήκαμε μέσα στον τηλεφωνικό θάλαμο και οι ήχοι απέξω έγιναν πιο πνιχτοί σαν κλείσαμε πίσω μας την πόρτα. Στον δρόμο πέρασε μια νταλίκα με λασπωμένους τροχούς και μεγάλους κορμούς που προεξείχαν από την καρότσα. Εξαφανίστηκε στο βάθος της εθνικής, η οποία διέσχιζε σε ευθεία το επίπεδο, μονότονο τοπίο αγρών πέρα από την κατοικημένη περιοχή με κατεύθυνση τα σύνορα της κομητείας.

Υπήρχε ένας κίτρινος τηλεφωνικός κατάλογος στο ράφι κάτω από τη συσκευή και το κουτί κερμάτων, δεν ήταν ιδιαίτερα παχύς κατάλογος αλλά αρκετός μάλλον για να φιλοξενηί οποιονδήποτε τηλεφωνικό αριθμό και του Μπαλαντάν και ολόκληρης της κομητείας. Τον πήρα και άρχισα να τον ξεφυλλίζω. Ο Τομ κοίταξε επιδεικτικά το ρολόι του.

«Υ-υ-υποσχέθηκα να είμαι στο σπίτι μέχρι τις...»

«Μη μιλάς!»

Το δάχτυλό μου είχε σταματήσει σ' έναν Γιούνασον, Ιμεσί. Περίεργο όνομα, σίγουρα κάνας λοξός. Σήκωσα το ακουστικό που ήταν συνδεδεμένο με το κουτί κερμάτων με ένα μεταλλικό καλώδιο, προφανώς φοβόνταν ότι κάποιος θα το έκανε κομμάτια και θα έπαιρνε μαζί του το γκριζό ακουστικό. Πληκτρολόγησα τον αριθμό του Γιούνασον, Ιμεσί στα γυαλιστερά, μεταλλικά πλήκτρα του κουτιού. Έξι αριθμοί μόνο, στην πόλη είχαμε εννιά, αλλά μάλλον δεν χρειάζονταν περισσότεροι εδώ όπου υπάρχουν τέσσερις χιλιάδες δέντρα ανά κάτοικο. Έδωσα το ακουστικό στον Τομ.

«Ε-ε-ε;» έκανε εκείνος απλώς κοιτώντας με κατατρομαγμένος.

«Πες “γεια σου, Ιμεσί, είμαι ο διάβολος και σε προσκαλώ στην κόλαση, γιατί εκεί ανήκεις”».

Ο Τομ κούνησε απλώς το κεφάλι και πήγε να μου δώσει πίσω το ακουστικό.

«Κάνε αυτό που είπα, χοντροκέφαλε, αλλιώς θα σε ρίξω στο ποτάμι» του είπα.

Ο Τομ –ο πιο μικρόσωμος στην τάξη– μαζεύτηκε κι έγινε ακόμα μικρότερος εκεί όπου στεκόταν.

«Έλα, πλάκα κάνω» του είπα γελώντας. Το γέλιο ακούστηκε ξένο και σ’ εμένα μέσα στον στενό τηλεφωνικό θάλαμο που ‘μοιαζε να μην έχει καθόλου αέρα. «Έλα τώρα, Τομ, σκέψου μόνο τι θα γίνει όταν το πούμε αύριο στους άλλους στο σχολείο».

Είδα ότι κάτι άλλαξε μέσα του. Η σκέψη ότι θα εντυπωσιάζε. Για κάποιον που δεν είχε εντυπωσιάσει ποτέ κανέναν και με τίποτα, αυτό μετρούσε πάρα πολύ. Αλλά επίσης και επειδή χρησιμοποίησα πληθυντικό, «θα το πούμε». Αυτός κι εγώ. Δύο φίλοι που είχαν κάνει σκανταλιές μαζί, είχαν κάνει την τηλεφωνική φάρσα τους και στέκονταν τώρα εκεί ξεραμένοι στα γέλια, δυο φίλοι που έπρεπε να κρατούν ο ένας τον άλλον για να μην σωριαστούν σαν άκουσαν τον δυστυχή στην άλλη άκρη της γραμμής ν’ αναρωτιέται αν καλούσε ο ίδιος ο διάβολος.

«Παρακαλώ;»

Η φωνή προερχόταν από το ακουστικό. Αδύνατον να καταλάβεις αν ήταν άντρας ή γυναίκα, μεγάλος ή παιδί.

Ο Τομ με κοίταξε. Έγνεφα ανυπόμονα. Κι εκείνος χαμογέλασε. Μ’ εκείνο το θριαμβευτικό χαμόγελο καθώς έφερνε το ακουστικό στο αυτί του.

Πρόφερα άηχα τα λόγια καθώς ο Τομ με κοιτούσε και τα επαναλάμβανε χωρίς το παραμικρό τραύλισμα.

«Γεια σου, Ιμεσί. Είμαι ο διάβολος και σε προσκαλώ στην κόλαση. Γιατί εκεί ανήκεις».

Έφερα το χέρι μου μπροστά στο στόμα για να δείξω ότι

μετά βίας μπορούσα να συγκρατήσω τα γέλια και με το άλλο χέρι του έκανα νόημα να κλείσει το τηλέφωνο.

Αλλά ο Τομ δεν το έκλεισε.

Αντίθετα παρέμεινε όρθιος με το ακουστικό στο αυτί ενώ εγώ άκουγα τον ήχο της χαμηλής φωνής από την άλλη άκρη της γραμμής.

«Μ-μ-μ-μ-μα...» τραύλισε κατάχλωμος ξαφνικά ο Τομ. Σταμάτησε και το κάτασπρο πρόσωπό του είχε σφιχτεί και είχε πάρει μια έκπληκτη έκφραση.

«Όχι» φιθύρισε, σήκωσε τον αγκώνα του και φάνηκε σαν να πάσχιζε ν' απομακρύνει το τηλέφωνο από το αυτί. Κι άρχισε να επαναλαμβάνει πιο μεγαλόφωνα: «Όχι. Όχι. Όχι». Ακούμπησε το ελεύθερο χέρι του στο τζάμι του τηλεφωνικού θαλάμου σαν να 'θελε ν' απομακρυνθεί. Μετά –μ' έναν υγρό, ραγισμένο στεναγμό– το ακουστικό ξεκόλλησε από το αυτί του, αλλά είδα και κάτι άλλο ν' ακολουθεί. Το αίμα έτρεχε στη μια πλευρά του κεφαλιού του και κάτω από τον γιακά του πουκαμίσου του. Μετά πρόσεξα το ακουστικό. Δεν πίστευα στα μάτια μου. Το μισό αυτί ήταν κολλημένο στο ματωμένο, διάτρητο ηχείο κι αυτό που συνέβαινε ήταν ακατανόητο. Πρώτον, το αίμα απορροφούνταν μέσα στις μικρές μαύρες τρύπες και μετά –σιγά σιγά– το μισό αυτί εξαφανίστηκε, όπως όταν ξεπλένεις αποφάγια στην αποχέτευση ενός νεροχύτη.

«Ρίτσαρντ» φιθύρισε ο Τομ με τρεμάμενη φωνή και τα μάγουλα υγρά από δάκρυα, αλλά δίχως να συνειδητοποιεί προφανώς ότι έλειπε το μισό του αυτί. «Εί-εί-εί-είπε ότι ε-ε-εσύ κι εγώ...» Καπάκωσε με την παλάμη το μικρόφωνο του ακουστικού για να μην ακούσει ο άλλος. «Ε-ε-εμείς θα...»

«Τομ» έβαλα φωνή. «Το χέρι σου! Άσε το ακουστικό!»

Ο Τομ κοίταξε κάτω και μόλις εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε ότι οι τρύπες του ακουστικού είχαν ρουφήξει τα μισά δάχτυλά του και συνέχιζαν.

Άρπαξε δυνατά το ακουστικό και προσπάθησε να τραβήξει έξω το παγιδευμένο χέρι. Αλλά δεν κατάφερε τίποτα, αντιθέτως άρχισε ν' ακούγεται ένας ήχος ρουφήγματος από το ακουστικό, όπως ακούγεται ο πατριός μου όταν τρώει σούπα, και το μεγαλύτερο μέρος του χεριού του εξαφανίστηκε μέσα στο ακουστικό. Άρπαξα κι εγώ το ακουστικό και προσπάθησα να το τραβήξω μακριά από τον Τομ αλλά τίποτα, το ακουστικό είχε πλέον καταβροχθίσει από το χέρι όλον τον πήχη ακριβώς κάτω από τον αγκώνα, έμοιαζε σαν αυτός και το τηλέφωνο να ήταν ένα. Καθώς ούρλιαζα, κάτι περιέργο συνέβη στον Τομ. Σήκωσε το βλέμμα και με κοίταξε και γέλασε, σαν να μην πονούσε τόσο πολύ, αλλά ήταν τόσο τρελά όλα που δεν μπορούσε να μην γελάσει. Ούτε αίμα έτρεχε από κάπου, ήταν σαν το ακουστικό να έκανε όπως ακριβώς κάνουν μερικά έντομα με τη λεία τους· χύνουν μέσα κάτι που μετατρέπει τη σάρκα σ' έναν μαλακό ζελέ τον οποίο μετά καταβροχθίζουν. Αλλά μετά το ακουστικό έφτασε στον αγκώνα και ακούστηκε όπως όταν βάζεις σ' ένα μίξερ κάτι που δεν πρέπει, ακούστηκε ένας βίαιος ήχος τσακίσματος, αλέσματος και τώρα ούρλιαζε και ο Τομ. Ο αγκώνας λύγισε σαν να υπήρχε κάτι κάτω από το δέρμα που ήθελε να βγει έξω. Κλότσησα κι άνοιξα την πόρτα πίσω μας, στάθηκα πίσω από τον Τομ, αγκάλιασα και με τα δυο μου χέρια το στήθος του και πισωπάτησα προς τα έξω. Αλλά τράβηξα μόνο μέχρι τη μέση τον Τομ μαζί μου, το μεταλλικό καλώδιο είχε τεντωθεί σε ευθεία από το κουτί υποδοχής κερμάτων και το ακουστικό συνέχιζε ν' ανεβαίνει ροκανίζοντας τώρα το μπράτσο του. Κοπάνησα την πόρτα να κλείσει ελπίζοντας να σπάσω το ακουστικό στο πλαίσιο της, αλλά το καλώδιο ήταν πολύ κοντό και μόνο τον ώμο του Τομ πέτυχα. Αυτός ούρλιαζε καθώς πίεζα τις φτέρες μου στο πρानές και τραβούσα με όλη μου τη δύναμη, αλλά τα παπούτσια μου γλιστρούσαν σπιθαμή τη σπιθαμή στο βρεγμένο κατηφορικό έδαφος έξω από τον θάλαμο

και τα ουρλιαχτά του Τομ δεν ήταν ικανά να καταπνίξουν τον αποκρουστικό ήχο μασουλήματος. Ο Τομ τραβιόταν σιγά σιγά ξανά μέσα στον θάλαμο από δυνάμεις που δεν είχαν ιδέα από πού προέρχονταν ή τι ήταν. Δεν είχα τη δύναμη να τον κρατήσω, αναγκάστηκα να χαλαρώσω το άδραγμα γύρω από το στέρνο του και τελικά στεκόμουν από το έξω μέρος και τραβούσα το χέρι που εξακολουθούσε να προεξέχει από το άνοιγμα της πόρτας. Το ακουστικό ήταν έτοιμο να καταφάει και τον ώμο του Τομ όταν άκουσα να έρχεται ένα αυτοκίνητο. Παράτησα το χέρι του Τομ και έτρεξα φωνάζοντας και ανεμίζοντας τα χέρια μου προς τον δρόμο. Ήταν μάλλον μια νταλικά με ξυλεία, αλλά άργησα πολύ, είδα μόνο τα πίσω φώτα της καθώς συνέχιζε τη διαδρομή της στο σούρουπο.

Επέστρεψα τρέχοντας. Επικρατούσε σιωπή, ο Τομ είχε σταματήσει να ουρλιάζει. Η πόρτα είχε κλείσει. Ύπήρχαν υδρατμοί στη μέσα μεριά του οπλισμένου τζαμιού πάνω στο οποίο πίεσα το πρόσωπό μου. Κατάφερα όμως να δω τον Τομ. Με είδε κι αυτός. Ήταν σιωπηλός, μ' εκείνο το παραιτημένο βλέμμα ενός θηράματος που έχει σταματήσει να παλεύει, που έχει αποδεχτεί τη μοίρα του. Το τηλέφωνο είχε φτάσει στο κεφάλι, είχε καταφάει ένα από τα μάγουλά του κι ακούστηκε ο ήχος θρυμματίσματος καθώς ξεκίνησε να τρώει και τα ακάλυπτα ούλα του Τομ.

Έκανα μεταβολή, ακούμπησα την πλάτη μου πάνω στον θάλαμο και άφησα το κορμί μου να γλιστρήσει μέχρι που ένωσα το έδαφος από κάτω μου και μετά την κρύα υγρασία να διαπερνά το παντελόνι μου.

ΟΤΑΝ ΣΕ ΚΑΛΟΥΝ ΟΙ ΦΩΝΕΣ, ΜΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ...

Μετά τον θάνατο των γονιών του στη φωτιά του σπιτιού τους, ο δεκατετράχρονος Ρίτσαρντ Ελόβντ πηγαίνει να μείνει με τους θείους του στην απομακρυσμένη πόλη Μπαλαντάιν. Όταν όμως ένας συμμαθητής τους, ο Τομ, εξαφανίζεται, όλες οι υποψίες πέφτουν στον Ρίτσαρντ, το καινούργιο θυμωμένο αγόρι που όλοι αντιμετωπίζουν ως παρία. Και φυσικά κανείς δεν τον πιστεύει όταν τους λέει ότι ο τηλεφωνικός θάλαμος στην άκρη του δάσους ρούφηξε τον Τομ σαν να ήταν σε ταινία τρόμου. Κανείς, εκτός από την Κάρεν, μια εξίσου μοναχική συμμαθήτρια που τον ενθαρρύνει να ακολουθήσει τα στοιχεία που η αστυνομία αρνείται να διερευνήσει. Εντοπίζει τον αριθμό που κάλεσε ο Τομ για να κάνει φάρσα σε ένα εγκαταλειμμένο σπίτι στο Δάσος των Κατόπτρων. Εκεί βλέπει φευγαλέα ένα τρομακτικό πρόσωπο στο παράθυρο. Και τότε οι φωνές αρχίζουν να ψιθυρίζουν στο αυτί του... Κι όταν εξαφανιστεί ακόμη ένας συμμαθητής, ο Ρίτσαρντ θα πρέπει να βρει έναν τρόπο να αποδείξει την αθωότητά του –και σώσει το μυαλό του από την τρέλα– και να παλέψει με τη σκοτεινή μαγεία που πνίγει το Μπαλαντάιν και μεθοδεύει την καταστροφή του.

Τρομακτικά απολαυστικό χωρίς να σας προκαλέσει εφιάλτες.

Η μήπως όχι;
Kirkus Reviews

Ο Νορβηγός μετρ μοιάζει να αποτίνει φόρο τιμής στον Stephen King.
Sunday Express

ISBN: 978-618-03-3633-7

9 786180 336337

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83633

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book